

Det er aften i den indiske delstat, Vestbengalen.
Vi er i år 1995, og daton er den 17. december.
På landjorden under der fodderru langt de fleste steder.
Men lidt op i luften foregår der noget, der er dybt og usædvanligt.
Et russisk transportfly bevæger sig i meget lav højde henover de skogklæde bjergskroninger.
Hvis man bodde i det her område og var ud af slænderen aftentur,
ville man kunne se en række store kasser pludselig fald ud af baghenden af flyet.
Kort efter springer der falskærme ud fra kasserne, og kasserne svæver som store mørkegrønne skykker,
langsamt ned gennem den lune indiske aftenluft og lander rundt omkring på landjorden.
Kasserne er proppet med gevære og granater, og indelænge bliver de fundet.
Op i det russiske fly er der en håndfull russiske besætningsmedlemmer,
en britisk våben handler og en indisk håndlanger.
Men hovedpersonen op i flyet er dansker, han hedder Niels Holk, og han har orchestreret hele operationen.
Men selvom våbenen er landet på jorden i West Bengalen,
har missionen alligevel slået fuldstændig fejl, og Niels Holk er meget snart en jæd mand.
Det er gennem årene blevet kaldt for den største i hvert fald illegale våbenedkastning,
der har været siden anden verdenskrig, og det der gør den ekstra spektakulær.
Det er, at det er nogle ganske få personer, der står bag det,
og for de fleste vedkommer, så er det jo ikke folk, der har erfaring med våben leveranser.
Så helt det her sætter op med at købe et russisk karkofly, byeren besætning,
og laste flyet med 4 tons våben, og så flyvede det fra Europa videre til Indien,
hvor man har tænkt sig at kaste det ned med lastfalskærm.
Det er vildt opsigtsvægtende.
Det her er Karsten Norton, der har skrevet bogen i dialisten, som den her serie blandt andet bygger på.
Karsten har flere gange intervjuet Niels Holk, som er historiens hovedperson.
I første afsnit af den her serie fortalte jeg dig om Niels Holks opvækst og ungdom,
og hvordan han sympathiserede særligt med en specifik lokal befolkning i distriktet Porulia i Vabengalen,
en befolkningsgrube, som blev undertrykt af det kommunistiske styre i delstaten.
I den her episode fortsætter vi hvor vi slapp,
og vi er noget af deres tælle, hvor Niels har besluttet sig for at finde og levere våben,
så de lokale kan forsvare sig selv.
Men det er en ret omfattende opgave for en civilist som Niels Holk.
Det kræver planlægning, ekspatise og penge.
Men vigtigst alt kræver det gode forbindelse.
Altså fra at tage en beslutning om at smule våben, så er der ret langt til at føre det ud i virkeligheden.
Og det som Niels Holk indleder med at gøre på dervanne tidspunkt,
det er at etablerer nogle kontakter for at afsøge muligheden for at føre det ud i virkeligheden.
Altså det er jo sådan helt lavt praktisk, hvis man skal smule nogle våben,
så skal man først have fat i dem, og man skal også have infrastrukturen til at gøre det.

Altså man skal have nogle transportmedler.

Man skal muligvis også have nogle dokumenter for at frakte våben over grænser.

Og det er det arbejde Holk, han påbegynder, efter han har trofet beslutningen om, at han vil hjælpe de her folk i Polia med at skaffe våben.

Niels Holk har jo på deres tidspunkt smule elektronik og guld og alt muligt.

Kan han bruge noget af den erfaring, som smuler til det næste, han skal ind i altså våben?

Altså du kan sige, at det og smule mindre ting, som der er som udgangspunkt,

det kan jo lovlig at være besiddelse af, altså elektronik og guld og uger og den slags.

Det er jo noget, man kan have på sin person, for eksempel på en almindelig rote flyvning.

Det, som han er pludselig kommet ud i nu, det er, at han skal affragte noget guld som næsten per definition er illegalt.

Så det er noget andet økelse, han skal ud i, men det, han måske kan bruge fra sin erfaring,

det er det netværk, han har opbygget igennem sin mange år i et givendt miljø.

Og et af de miljøer er Christiania, hvor Niels er kommet meget, da han var ung.

Her kender Nielsen fyrvindavn Briantune, som han præsenterer for ideen med at kaste våben ned til den undertrykte befolkning i Vasebengalen.

Briantune synes, det lyder som en god idé, og heldigvis for Niels, så har Briantune ret gode forbindelser,

som måske kan få den egentlig ikke særlig realistiske plan ført ud i livet.

Den første, som Briantune sætter Niels Holk i forbindelse med, det er en fyr, som bliver kaldt pH.

Det vil jeg vi også at kalde ham her af hensyn til kildebeskyttelse.

Og pH er en forretningsmand, der kommer nord fra København,

som igennem en overreike har haft en international løbebane.

Han har drevet forretninger fra Asen.

Blandt andet har han et projekt i Bangladesh på deres tidstand.

Og det virker oplagt, at en fyr som pH, der kender Asen og som har nogle forretningsforbindelser også i den del af verden,

kan bidrage til at udføre det her projekt i virkeligheden.

Forretningsmanden, pH, har et stort netværk, og han stikker en finger i jorden rundt omkring for at finde ud af,

hvordan man kan skaffe en stor mængde våben.

pH forfatte i en tysk forretningsforbindelse, der siger,

Jeg ved godt, hvem I skal tale med.

I skal tale med den engelske våbenhandler, Peter Bleach.

Peter Bleach, en mand, der kommer til at blive en nøgle person i den her komplekse og vanvittige historie.

Karsten Norton har mødt ham.

Hvis man kunne slå engelsk gennemmand op i leksikon, så kunne der godt være et billede af Peter Bleach.

Han ligner og taler, som alt det, man forventer at møde.

Han er altid ulastelig klædt i jakkesæt og med slips.

Han er velsøgneret, velfreseret.

Han taler et meget dannet engelsk,

og han har sådan en energi af den gamle verden over sig, for den gang storebetagningen var en

kolonimagt.

Han har en militærkarriere bager.

Han har arbejdet for den britiske efterretningsfænste.

Han har haft længere ophold i Afrika, og han driver en våbenhandel.

Og det kan jo godt i sig selv løde suspect på en eller anden måde at handle med våben.

Men hvis våbenhandlen er jo en af verdens største industrier,

og en stor del af den internationale våbenhandlen er jo fuldstændig legal,

så er der ikke sådan som udgangspunkt noget suspect i at kontakte en mand,

som Peter Bleach på det her tidspunkt og sige, man er interesseret i køben helt masser våben.

Og her vil jeg lige tilføje en vigtig detalje.

Peter Bleach er selvstændig våbenhandler, men samarbejder med en underafdeling af det britiske Forsersministerium.

En afdeling, der kalder sig The Defense Export Services Organization.

Den står for at hjælpe våbenhandler rundt om i verden,

hvis det handler, der har den britiske regeringens interesse.

Heldigvis for Niels Holk og resten af holdet, så siger Peter Bleach i Ahtir at mødes til en indledende snak i Danmark.

Det møde foregår den 17. august 1995.

Peter Bleach ankommer sig i Danmark uden at have nogle rigtig klare forventninger til, hvad det er, der møder ham.

Han regner med, at han skal høre om en eller anden forretningsplan med nogle eventuelt kommende samarbejdspartner.

Og han kører direkte fra Københavns Lufthavn, ud til en drasig torbæk nord fra København.

Han træder ind i en stor praktvilder, kan vi godt kalde det for,

og kommer ind i et lokale, hvor der er et fantastisk blik udover øresund.

Og i det her lokale, der møder han Bryhentune og pH.

Og de har sådan en indledende, ret ukonkret snakke om, hvad anledningen til Bleachs besøg er.

Peter Bleach er ret forbløffet over snakken med pH og Bryhentune.

Han gik rigtig find ud af, hvad derfor nogle mennesker han sidder over for i den her lækre villa i Nordsjælland.

Og faktisk når Bleach også at tænke sit om de to danskere.

Mens de har den her ret ukonkrete snakke i det her lokale,

er der nogle alarmklokker, der begynder at bimle i hovedet på Peter Bleach,

og han tænker, at der kun kan være en forklaring på det her mærkelig møde,

og det er han står over for nogle terrorister.

pH og Bryhentune har også lidt svært ved at holde samtalen kørende,

og de kan godt fornemme på Peter Bleach, at han nærmest er på vej ud af døren.

Igen.

Derfor bliver de ind i om at tilføje en fjære mand.

Til samtalen.

Så de hænder Nordsjælland, der har siddet et andet sted i huset og drukket i glas saftvand.

De fører ham ind til Peter Bleach og introducerer dem for hinanden.

Det der så er lidt specielt, da Peter Bleach og Nordsjælland skal trykke hinanden i hånden.

Det er, at Peter Bleach, han rækker hånden frem, siger til Holk,

Peter Bleach armstiler nice to medium,

og Holk, han rækker livetets hånden frem til Bleach og siger,

Kim Peter Davy nice to medium.

Kim Peter Davy.

Det her er et af Nils Holks utalige aliasser.

Han har på et eller andet måde fået fremstøttet et falsk Nordsjællandsk pass med navnet Kim Peter Davy.

En person, der ikke findes i virkeligheden, men altså bliver spillet, er Nils Holk.

Og hvis du kan huske intronen på første afsnit af den her serie,

så er det også den navn, den indiske studievært går ud fra, at Nils hedder.

For Kim Peter Davy er i lang tid den navn, Folk i Indien, hender ham som.

Nå, men i hvert fald har Nils Holk og Peter Bleach lige givet hinanden hånden.

Et håndtryk, der kommer til at få store konsekvenser, for dem begge.

Det som Nils Holk forklager Bleach, mens de står og taler sammen i huset Torbæk,

det er, at han har brug for 2500 AG47-refler med tilhørende ammunition.

Og de her våben og medarmonation, dem vil han gerne leverere til et område i Westbengalen.

Peter Bleach, han lytter høfligt til det, der bliver sagt, og han beslutter sig for,

med det samme eller han instiller sig for, med det samme.

Det her, det kommer aldrig nogen sådan til at ske i virkeligheden.

Så han spiller lige så med på larmen og tænker, fint nok, der er en flot udsigt de her mennesker er vendelige.

Jeg nyder at enke glas med dem, og så smutter jeg sig bag til Lufthavnen, og så taler vi aldrig nogen sådan sammen igen.

Men hvorfor egentlig det, fordi Peter Bleach er jo våben, handler i sig selv en lidt mystiske beskæftigelse?

Hvorfor vil han ikke handle våben med de her mennesker?

Det er jo ikke fordi Bleach ikke vil handle våben med de her mennesker som yggørsbondt,

men den plan, han hører, den lyder i hans øger, så urealistisk er han sænker, at for det første,

så har de her tre danske mænd i lokalet umuligt midler til at betale for de her våben,

og de har sådan efter alt at dømme i Peter Bleach's øjne heller ikke kapaciteten til at føre denne her aktioner i virkeligheden.

Det første Peter Bleach gør, da han kommer tilbage på sit kontor i Storbetagen,

det er, at han ringer til myndighederne og orienterer dem om, at han har været til det her møde,

og han orienterer om den plan de her danskere har om at købe og lever 2547 raffler med armonitionen til Væs-pengalen.

Det som Bleach siden har sagt om denne her orientering til myndighederne, det er, at for det første så var han jo overvist om,

at det her aldrig ville blive til noget, men så frem til han ikke orienterede om det,

så kunne alene det, at han havde deltaget i mødet, kaste en eller anden form for mistanke på ham,

så han tænker, at hvis han orienterer myndighederne om det her, så har han sådan set gjort sin pligt,

og så kan han ligesom børste mødet i Torbæk af sig og fortsætte sin tilværelse, som om inden det var hent.

Men til Peter Bleach i Storoverraskelse, så stopper historien ikke for ham her.

Den britiske efterretningstjeneste bærer ham nemlig om at fortsætte samarbejdet med Niels Holk, og de andre danskere.

I følge Peter Bleach, så er det hans opfattelse, at den britiske efterretningstjeneste gerne vil have, at planerne kommer så langt, at man faktisk kan skrive anholdelse over for Niels Holk og resten af gruppen.

At det anholdelse af våbende kasterne, der er den britiske efterretningstjeneste's motivation i at lave operationen fortsætte,

er ligesom så meget andet i den her historie omgæret af usikkerhed.

Sådan er det, når man fortæller historier om efterretningstjenester.

Og påstanden skal også senere blive modsagt.

Niels Holk.

Men lige meget hvad, så er der ikke nogen tvivl om, at den britiske efterretningstjeneste ved hvad der foregår.

Og i følge Peter Bleach, så skal han altså nu leje med.

Nu hvor Bleach har fået besked på, at han bare skal følge med på denne her plan,

så ender det jo faktisk med, at han kommer til at møde Niels Holk igen,

hvilket han jo aldrig nogen siden havde forestillet, så han skulle komme til at ske.

Og næste gang de to ses, det er i Bangkok, hvor der er blevet sat et møde op,

en meta på en fin restaurant, hvor Holk og P.W. og Peter Bleach mødes med en fyr,

der hedder Wai Hong Mak, som er en del af Niels Holks asiatiske netværk.

Operation med at kaste våben ned fra et fly er selvfølgelig en ret dyr omgang.

Og det her forretningsmanden Wai Hong Mak kommer ind i billedet.

Han er for Hong Kong, han har penge, og hele det her møde i Bangkok

går faktisk ud på, at han skal gudkende planerne og støtte dem økonomisk.

Mødet foregår i et konferenslokal på det femstjernede Hotel Swiss Hotel Le Concorde i den tailandske millionby.

Vi må gå ud fra et mødet foregår i absolut diskretion i det her konferenslokale.

Det er trodsalt våben, der skal tale som.

Peter Bleach fremlægger på mødet sin vision for, hvordan operationen skal spændt af.

Et par af elementerne lyder sådan her.

Bleach fortæller, at han kan sørge for, at det kommer til at lide en helt almindelig våbenleverance.

Så hvis de bliver spurgt ind til våbenene i en lufthavn for eksempel,

så kan de bare hive nogle officielle dokumenter frem, der siger, at de må gerne flyve med våbenene.

De dokumenter kan Peter Bleach sagtens forfærdige.

Derudover har Bleach udset sig altså af lidt fly, de kan købe.

Det er et russisk Antonof-fly.

Modellen hedder A1-26.

Bleach fortæller, at det er et solidt fraktfly, som er helt oplagt til den mission, de skal ud på.

Flyet er så godt bygget, at det sagtens kan lande på en pløjmark.

Peter Bleach er altså overbevisende, at forretningsmanden Roy Hong-mak godkender planen på stedet.

Dermed er der altså økonomisk støtte til våbenedkastningen.

Nu skal Niels Holks plan altså føres ud i livet.

Det betyder, at tur nu går til et let lands hovedstad.

Det næste, der skal ske i Holks plan, er, at han skal skaffe et fly, og han skal skaffe et mandskab til at frakte alle de her våben til Inten.

For at komme i mål med det, sætter han Roy Hong-mak og Peter Bleach stævne i Riga, hvor han ansgafer et russisk Antonof-fly, og til at styre det her fly til at betjene flyet, der hyrer han en russisk besætning, som skal med på denne her mission.

Hvordan lykkes Niels Holk med det?

Altså til at tage til Riga, købe et fly og højre noget russet til at flyve med.

Altså, hvordan lykkes han med det?

Holk har selv forklaret, at han har gode forbindelser i det tidligere Sovjetunionen på det her tidspunkt.

Han har jo haft et længere ophold i Rusland, hvor han har arbejdet for den Sibiriske Tires overlevelse.

Han ved noget om luftfart, og ja, han har hejt det hele tiden bare en masse gode forbindelser, som han trækker på,

både i forhold til at anske af flyet og i forhold til at høre denne her besætning.

Niels Holk tilbyder de fem russiske besætningsmedlemmeren ansættelse på tre måneder, og han lønner på at hjælpe 3.000 dollars per mand for perioden.

Derudover stiller Niels Holk en bonus på 50.000 dollars på højkant, som de fem russiske besætningsmedlemmer kan få til deling, hvis verben nedkastningen ender med at blive ført ud i livet.

Inkøbet af flyet og verveningen af de fem russer her i Riga gør, at Niels Holk begynder at tænke, okay, det kan faktisk godt være, at den her mission bliver til noget.

Nu er det ved, og være alvor.

Så den Niels Holken aften i efteråret 1995 befinder sig på sit hotelværelse i Riga, kigger han ud over den letiske hovedstad, og mærker for første gang under hele forløbet frygten indfinde sig i kroppen.

Han er klar over, at det er en siddeles farlig mission.

Han skal ud på.

Den kan ultimativt koste ham livet.

Men for Niels Holk er det ikke mulighed at vende om nu.

Missionen er i hans hoved for vigtigt til, at hans frygt skal komme i vejen for den.

Derfor flyver han sammen med de russiske besætningsmedlemmer til Burgas i Bulgarien, som er et vigtigt stop på turen.

Nu skal de mangle våben, nemlig om bord på det nye, han skaffede fly.

Og det er så også her, Peter Bleach dukker op.

Han har bestilt de her våben.

Han har også til at opgave og sørge for, at der er de rigtige endjusere, satsifikater med de dokumenter, der gør, at man har lov til at fragte de her våben over landegrenser. De våben Peter Bleach dukker op med i Bulgarien, er blandt andet 500 AK-47 riffler med tilhørende ammunition,

12 raketkaster og 100 anti-tank granater.

Det hele vejer i alt 4 ton.

Peter Bleach havde en i forestillet sig, at han efter at have leveret våbenene ville kunne trække sig tilbage.

Men sådan går det ikke for den britiske våben handler.
For Nils Holk har indset, at han ikke kan unnvære den professionelle og militæret trænet englænder,
og Holk bør derfor intringe Peter Bleach om at flyve med videre på missionen.
Og det gør Peter Bleach så faktisk.
Han tænker, at hvis han siger nej, vil det væk opsigt.
Og Nils Holk, han vil lukke lundt nage, hvad Peter Bleach i virkeligheden har gang i.
Så Peter Bleach tager sig med på den næste del af rejsen, som nu går øst på.
En af de udfordringer, der er med det her russiske Antonop-fly, det er, at det skal tankes ret ofte.
Og det betyder, at holdet her, de kan jo ikke bare flyve fra Bulgarien og direkte til West Bengal, de er nødt til at lave nogle stop under vejs og sørge for, at der er brandstøff på flyet.
Derfor beslutter de sig for at lave en slags generaldprøve, ligesom man vil gøre forud for en hverandet stor aktion.
Og i generaldprøven, der er det så meningen, de skal lande i Karate i Pakistan.
Og under vejs på denne her tur, der er der flere ting, der går op for Peter Bleach.
En af dem er, at han synes, det virker som om, at alle er forhåndsvis amatøragtige i det her setup.
Han ved mærke også, at folk faktisk kan tale flydende russisk, hvilket overrasker ham en del, men det ender altså med, at de faktisk kommer frem til Karate i Pakistan og har held til at lande der.
Jeg vil gerne lige for en stund dvele lidt ved flyturen på den her generaldprøve.
Prøv en gang at tage din telefon og åbne dit verdenskort.
Prøv at sætte pejlfængerer på byen Burkasse i Bulgarien og føre den langsomt Østår.
Næls Holger holdede mellemlander først i Georgien i de sødlige Kavkasus.
Her er der ingen, der ulejliger sig med at inspirere flyet og spørge ind til den vanvittige last af våben.
Derafter kan du se på dit kortet et parat totalitære regimer, flyet nu skal passere før det norddestinationen i Pakistan, altså Bajan og Iran.
Og faktisk sker der det, at Holger hans medsamlesvårne er nødt til at nødlande i Iran, fordi der er snistorm.
De lander i Isfahan og på landingsbanen tropper den iranske nationalgarde op i deres blå drakter og stiller sig omkring flyet.
Men af en eller anden grund så sker der ikke mere end det, og Niels Holk og resten af holdet kan onlættet op.
Utroligt nok forløber generaldprøven, altså fint.
Holdet flyver nu videre til Karachi i Pakistan og heller ikke her bliver deres fly inspireret.
Da flydelser lander i Pakistan, der går det op for holdet, at de faktisk mangler en ret vigtig ting for at kunne føre våbenedkastningen ud i livet, nemlig de her kagofagskærm, der skal spændes på frakkasserne, inden de bliver smidt ud fra flyet.
Til at hjælpe med at skaffe dem, der kontakter Niels Holk en personlige netværk, som opholder sig i Syderfrika.
Han fortæller, hvad der er de mangler.
Man i Syderfrika er en af Niels Holks nære venner.
Det er en indisk fyr med en navn Deepak.
Niels Holk fortæller ham i telefonen, hvad ham og resten af holdet står og mangler i Pakistan.

Og ikke så forfærdelig lang tid efter, dukker denne her indiske fyr op ved flyet og har faktisk sørget for at fremskæffe de her kagofagskærm.

Og det er noget, der også kommer bag på Peter Beach.

Det er et af de mange tidspunkter, der undervejs det her forløb, hvor han bliver imponeret over det internationale netværk, som Niels Holk har,

med folk, der er villige til at strække sig utroligt langt for at hjælpe ham.

Og samtidig med, at Beach er imponeret over hos netværk, så begynder der også at gå op for ham, at det kan faktisk godt være denne her aktion,

som han til at begynde med at opfattes som fuldstændig urealistisk, når han faktisk ender med at blive født ud i livet.

Efter de har fået kagofagskærmene leveret til flyet i Pakistan, der er holdet klar til at gå i luften og føre denne her våben nedkastning ud i livet.

Det som den anden der Holk efterfølgende fortæller, det er, at der er lavet en aftal om, at radaren er slukket i kort tidsrum,

da de flyver indover West Bengalen, sådan så flyet ikke er synligt, der er selve nedkastningen den finder stedet.

Her er jeg igen nødt til lige at lave en pause i fortællingen, for hvordan kan det altså gøre for Niels Holk at få de myndigheder i Indien,

der overvåger luftrummet over West Bengalen, til at slukke fra radaren?

En radar, der naturligvis vil spore et lavt flyvende usisk fly.

I følge Holk selv, så er det maktfulde politiker i Indien, der hjælper ham med den her del af operationen.

Maktfulde mennesker, der interesserer i, at der bliver oprør i West Bengalen,

og så var magt til at bede de relevante instanser om at slukke fra radaren og lave det russiske Antonov fly, flyv i fred.

Mens de er i luften, der er der et kæmpe arbejde med at gøre de her kasser klar til nedkastningen.

Og det er jo både Niels Holk og Peter Blitz og de russiske besætningsmedlemmer, der hjælper med det her.

Og det, som både Holk og Blitz i hvert fald efterfølgende har sagt til mig,

det er, at der var fuldstændig bagende varmt inde i lastrummet på det her karkofly.

Der var en fanalsk støj, det var ikke sådan et behageligt passagererfly, hvor der er behagelige omgivelser,

så det var et tæmplt krævende og hårdt arbejde, der skulle til,

før de rent faktisk kunne slæb kasserne ud i luftrummet.

Og så er vi nøjagtig, hvor dette afsnit startede.

På landjorden i West Bengalen om aften den 17. december 1995.

Niels Holk tror, at hans mission er lykkedes, men det er den på ingen måde.

Og indlænge er han på flugt og efterlyst i hele verden.

Den historie fortæller, at der er alt om i næste afsnit, som udkommer allerede på fredag.

Vi lyttes ved.

Det her program er lavet af Mikke Klausen, Madselthær og mig, Per Lysolt.